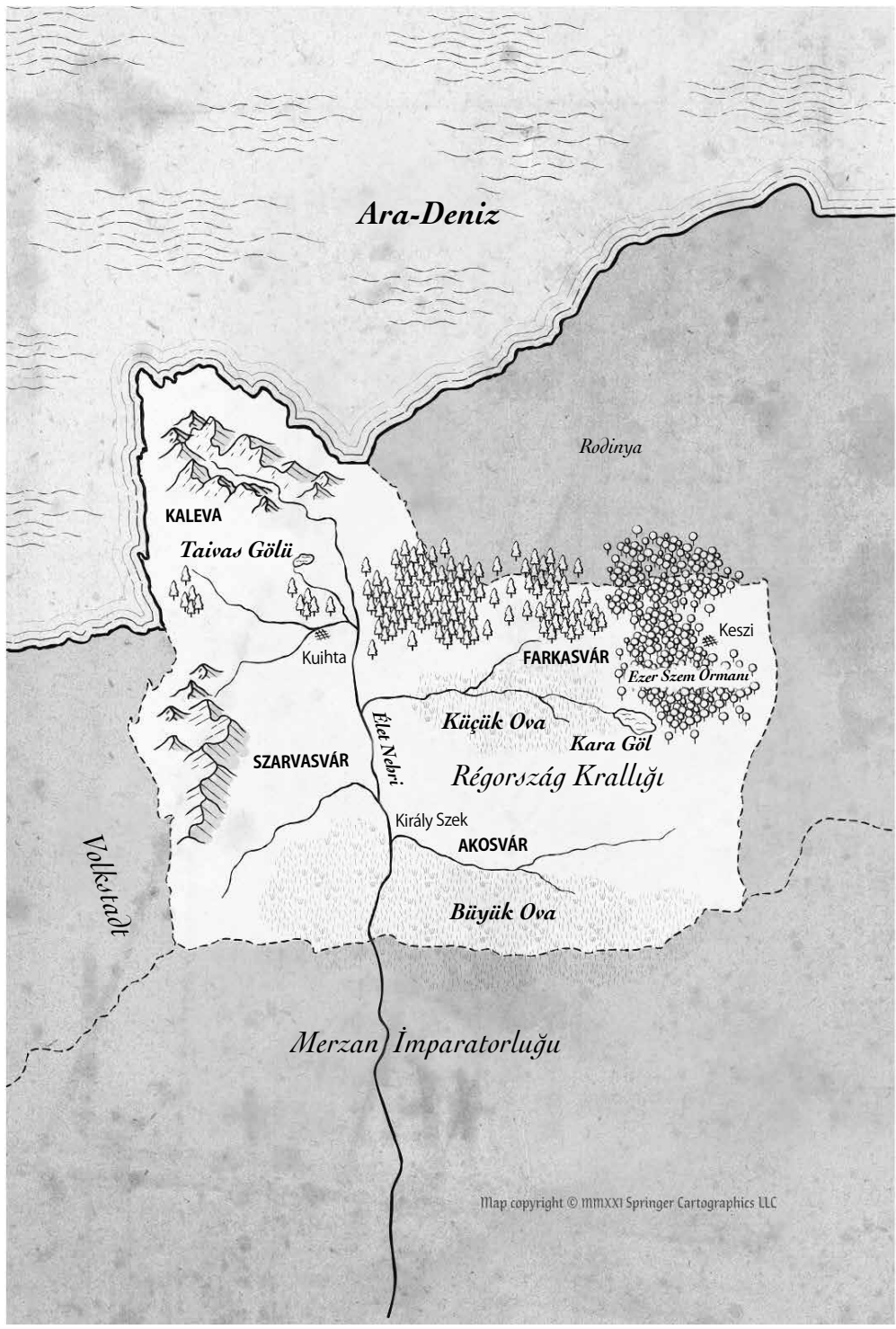

Ava Reid

*Kurt ve
Ormancı*

Çeviren
Özlem Pillik

Ara-Deniz

Rodinya

KALEVA

Taivas Gölü

Kuihta

FARKASVÁR

Keszi

Ezer Szem Ormani

SZARVASVÁR

Ezer Nehri

Küçük Ova

Kara Göl

Régország Krallığı

Király Szek

AKOSVÁR

Büyük Ova

Volkstadi

Merzan İmparatorluğu

1

Günbatımından önce ağaçların bağlanarak dizginlenmesi gerekiyordu. Çünkü Ormancılar geldiğinde, ağaçlar hep kaçıp uzaklaşmaya çalışırdı.

Demir dövmede yetenekli kurt-kızlar, küçük demir kazıklar hazırlayıp bunlarla ağaçları köklerinden demirleyerek top-rağa sabitlerdi. Boróka ve benim bu demir dövme işiyle ilgili herhangi bir yeteneğimiz yoktu. Bu nedenle, ağaçları kapana kısılmış gibi tutturmak için oldukça uzun bir ip çekerdik. Sonra bu ipe beceriksizce düğüm atıp ağaçları anlamsız bir döngü içine alırdık. Bağlama işi tamamlandığında ise gerdiğimiz ipler, kocaman bir yaratığın oluşturduğu örümcek ağı gibi görünürdü. Tıpkı ağaçların kökleriyle kendi başlarına yaratmış olabileceği bir şey gibi. Ağaçları bu şekilde düşünmek beni korkutmuyordu bile. Ağaç düzenini bozan hiçbir şey Ormancılardan daha kötü olamazdı.

“Sence bu sefer kim olacak?” diye sordu Boróka. Ağaç dallarının yamalı dokusunun arasından batan güneşin ışıkları süzülüyor, yüzünü alacalı bir şekilde aydınlatıyordu. Gözlerinin köşelerindeki ışıklar inci tanesi gibi parlıyordu.

“Virág,” dedim. “Tabii şansımız varsa.”

Boróka bu cevap karşısında umutsuzlukla burun kıvrıdı.

“Her ne kadar yolculuklarının yarısında, hava durumu

hakkında yaptığı gevezeliklerinden bıkan Ormancılarını onu Kara Göl'e atmalarından şüphelensem de.”

“Öyle demek istemiyorsun.”

Tabii ki istemiyordum. Beni ne kadar azarlasalar da, bana alçakça fırça çekseler de veya onların dünkü çömlerinden kalan soğuk gulaşı* kazımak için saatlerimi harcasam da, Ormancılarını hiç kimsenin başına dert olmasını istemezdim. Fakat Virág'dan nefret etmek, onu kaybetme endişesi duymaktan daha kolaydı.

Rüzgâr diğer kızların seslerini, Virág'ın kulübesinin kapısında asılı duran kemik çanların gümüşü sesleri gibi toplayıp bize doğru getiriyordu. Büyük kahraman Vilmötten'in tanrılarının kılıcını döverken yaptığı gibi, diğer kızlar da demir dövme yeteneklerini pekiştirmek için şarkı söylüyordu. Şarkıların sözlerini söylerken alçalan sesleriyle birlikte, demir döverken çıkardıkları sesler de azalıyordu. Sırtımdaki ok ve yaya el atarak tamamen bilinçsizce onlara doğru ilerledim. Onların konuşmalarını dinlemek yerine el hareketlerini izliyordum.

Avuç içlerini aynı anda birbirine sürtüyorlardı, önce uysalca ve sonra daha büyük bir vahşilikle, sanki derilerini yüzmek ister gibi. Şarkı sona ermeden her kız, demircilerin ocağından çıkanlar gibi sağlam ve kaygan bir demir kazık hazırlamış oluyordu. Boróka benim onları seyrettiğimi fark etti – daha önce yüzlerce kez yüzümde gördüğü terk edilmişliğin verdiği özlem duygusunu fark ettiği gibi.

“Aldırma onlara,” diye fısıldadı Boróka.

Onun için söylemesi kolaydı. Eğer, baba-tanrı İsten** gülen yüzünü ormana çevirseydi, yeşil dikenli çalıların arasındaymış gibi gri ve sarımsı tonların lekeli bir gökkuşağı gibi yayıldığını görürdü. Tüpleri neredeyse tek tek saydam hâle gelmiş kurt

* Macaristan'ın geleneksel yemeklerinden biridir. Genellikle dana eti, soğan ve kırmızı biberden yapılır. –çn

** Macar mitolojisinde tanrı. Dünyanın yarısını yaratan gökyüzü tanrısı olarak bilinir. –çn

derisinden pelerinleri, azalan güneş ışığında bile parlıyordu. Pelerinlerindeki ölü kurt dişleri hâlâ sapasağlamdı ve sanki hayvan her bir kızı yemek üzereymiş gibi yay şeklinde başlarının üzerinde ihtişamla duruyordu. Boróka'nın kurt derisinden pelerini solgun toprak sarısıydı – bir şifacının rengi gibi.

Fakat İsten bana baktığı zaman, görüp görebileceği tek şey benim tembel işçiliğimle yama yapılmış ince, düz bir pelerindi. Her zaman bu utanç verici ağırlığı, kendi aşağılık hissimin üzerinde hissediyordum. Boróka'yı yanıtlamak için ona doğru döndüm ama sessiz bir kıkırdama duydum ve birden burnuma bir yanık kokusu geldi.

Kafamı çevirince saçlarımın mavi alevler saçtığını gördüm. Bir havlama sesini bastırmaya çalışır gibi aciz ellerimle alevleri söndürmek için mücadele etmeye başladım. Hepsinin benden tek istediği panik içinde bakan gözlerimi görmektir ve bunu da başarmışlardı. Ben farkına varmadan önce ateş sönmüştü bile fakat Katalin ve dalkavuklarına doğru ilerlerken boğazımda bir yanma hissi vardı.

“Gerçekten çok üzgünüm, Évike,” dedi Katalin. “Ateş yakma işinde ustalaşmak zor. Elim yanlış tarafa doğru kaymış olmalı.”

“Böylesine basit bir işle ilgili performans gösterebilme konusunda bu kadar zorlanıyor olman ne kadar üzücü,” diyerek tersledim.

Yapmış olduğum yorum, sadece toplu bir kahağaya neden oldu. Katalin pelerin başlığını kafasına oturtmuştu, kurdun ağzı çirkin bir şekilde hırliyormuş gibi sırtıyordu, gözleriyse cam gibi ve kördü. Pelerinin rengi tam olarak saçının rengindeydi. Bir sazan göbeği kadar beyaz veya daha iyi bir tabirle, kışın yağın ilk kar gibiydi. Bu bir kâhin rengiydi.

Yepyeni pelerininini sırtından çekerek yırtıp çamurlu nehir yatağına sürükleyişimi görmesini isterdim. Bir taraftan da, o pelerini alıp kendi omuzlarıma örtmek istiyordum ama bu sefer de kendimi sahtekâr gibi hissedeceğimi biliyordum.

“Belki de öyledir,” diye cevap verdi Katalin omuz silkerek. “Ya da köyün *tálto’su** olduğum zaman, belki de benim için ateş yakabilecek başka bir kız bulabilirim.”

“Virág henüz ölmedi.”

“Tabii ki, o sen olmayacaksın, Évike,” dedi söylediğime al-dırış etmeden, üzerine basa basa devam ederek. “Sadece bir kıvılcım yaratmak yerine gerçekten ateş yakabilecek başka biri olmalı.”

“Ya da bir kıymık batmasından çok daha ciddi rahatsızlıklar-ı iyileştirebilen biri,” diye söze girdi, Katalin’in tüyleri diken diken eden kurt sürüsünden bir kız, Írisz.

“Veya demir döverek bir dikiş iğnesi yapabilen biri,” diye ekledi bir diğer kız, Zsófia.

“Onu rahat bırak,” dedi Boróka. “Hiçbiriniz bu kadar acımasız olmamalı, özellikle de Ormancılar gününde.”

Aslında o an, her zaman olduklarından daha acımasız de-ğillerdi. Ve tabii ki aynı zamanda haklıydılar da. Fakat bunu kabul ederek ya da hatalarımı sayıp döktüklerinde çekinerek bile olsa, onlara haklı çıkmalarının keyfini elbette asla yaşat-mayacaktım.

“Évike’nin Ormancılar gününde endişelenmesine gerek yok, değil mi?” Katalin’in gülümsemesi bembeyaz ve sinsiydi, tıpkı pelerinin rengi gibi. “Ormancılar sadece büyü yeteneği olan kızları alır. Ne büyük utanç ki, onun kanında annesinin yeteneklerinden hiçbiri yok, oysa ki ondan sonsuza dek kur-tulabilirdik.”

Anne kelimesi, içimi mavi alevlerden çok daha fazla yak-mıştı. “Kapa çeneni.”

Katalin sırttı. En azından ağzı gülümsüyor gibiydi.

Eğer bu konuda daha derinlemesine düşünebilseydim, bel-ki onun için üzülebilirdim. Ne de olsa beyaz pelerin ona sade-ce verilmişti, kazanılmamıştı – ve bir kâhinin görevlerinin ne kadar çirkin olabileceğinin farkındaydım. Ama bana şimdiye

* Macar mitolojisinde şaman benzeri doğaüstü güce sahip kişi. –çn

kadar hiç göstermediği merhameti ona göstermek istemiyordum.

Boróka elini koluma koydu. Onun bu dokunuşu güven verici olduğu kadar kısıtlayıcıydı da. Hissettiğim baskıyla gerildim ama tehditkâr bir şekilde Katalin'in üzerine yürümedim. Gözleri buz tutmuş bir nehir kadar soğuktu, aynı zamanda kazanılmış zaferin verdiği ısıltıyı da barındırıyordu. Gitmek üzere arkasını döndü, pelerini de rüzgârın etkisiyle boşluğu süpürür gibi havalandı, Írisz ve Zsófia da onu takip etti.

Ellerim titrerken bir hamle yaparak sırtımdaki yaya uzandım.

Kızların geri kalanı günlerini büyülü güçlerini geliştirerek, bir yandan da kılıç kullanma antrenmanları yaparak geçirirdi. Bazılarının gerçekleştirebildiği üç becerisi vardı; bazılarıysa bir beceride fevkalade ustalaşmıştı, tıpkı ateş yakma ve demir dövmede benim kadar işe yaramaz olan fakat köydeki herhangisi birinden çok daha iyi şifa verebilen Boróka gibi. Tanrıların büyü gücünün ufak bir parıltısını taşımasam bile, bana sürekli rahatsızlık ve şüpheyle bakan adamlarla ava gönderilmiştim. Hiç de kolay bir süreç değildi ama benim acımasız bir nişancı olmamı sağlamıştı.

İyi bir nişancı olmam, becerisiz olmamı telafi etmeye yaklaşıyordu bile – köyümüz Keszi'de bu üç becerisi de olmayan tek kızdım. İsten beni kutsamamıştı. Tanrının beni neden es geçtiği, neden büyü güçlerinin kanımda hiç birikmediği ya da kemiklerime beyaz işlemediğiyle ilgili herkesin gizli gizli konuştuğu kendi teorileri vardı. Artık bunların hiçbirini duymak istemiyordum.

“*Yapma,*” diye rica etti Boróka. “Her şeyi daha da kötüleştireceksin—”

Bir an gülmek istedim. Daha kötü ne olabilir, diye ona sormak istedim – beni vururlar mıydı? Beni hırpalarlar mıydı? Yoksa yakarlar mıydı? Zaten hepsini, hatta daha fazlasını yapmışlardı bile. Bir keresinde Katalin'in ziyafet masasında bulu-

nan sosislerinden birini silip süpürmek gibi bir hata yapmış-
tım, o da hiçbir şekilde tereddüt etmeden ve vicdanının sesini
dinlemeden bana bir ateş perdesi göndermişti. Bu olaydan
sonra o kadar içerledim ki, köyün etrafında bir ay boyunca bir
kişiyle bile konuşmadan küskün küskün gezdim, ta ki kaşla-
rım tekrar çıkıp eski hâline gelene kadar.

Hâlâ sol kaşımda ufak, boş bir kısım var ve iyileşen yara
dokusu yüzünden pürüzsüzleşmiş durumda.

Oku yaya taktım ve atmak üzere yayı gerdim. Katalin mü-
kemmell bir hedefti – tıpkı yaz sonunda yeşillikler içinde, gü-
neş ışığının da etkisiyle insanın gözlerini alacak şekilde parla-
yan bir kar yığını gibi.

Boróka'dan durumu protesto eden cılız bir ses daha gel-
di ve ben oku bırakarak uçar gibi gitmesine izin verdim. Ok,
Katalin'in sağ tarafından geçip pelerinini sıyırdı ve sağ tarafta-
ki siyah bir yaban ördeği grubu içinde kayboldu.

Katalin çılgınlık atmadı fakat hissettiği korku bir öfke skan-
dalına dönüşmeden önce, yüzündeki panik dolu ifadeyi ya-
kalamıştım. Bu görüp görebileceğim tek tatmin olsa da, hiç
yoktan iyiydi.

Sonra Katalin kurt pelerinini dalgalandırarak yüzü öfkeden
kızarmış bir şekilde sinirle bana doğru ilerledi. Bir elimi yayı-
mın üzerinde hazır tutarken, diğerini pelerininimin cebine so-
kup saç örgüsünü bulmaya çalışıyordum. On beş yıldan uzun
bir süredir bedeninden ayrılmış olsa bile, annemin saç örgüsü
hâlâ sıcacıktı ve sanki parmaklarımla arasından kayan ipeksi
bir kumaş hissi veriyordu.

Katalin daha bana erişmeden Virág'ın sesi kuşları ürkütüp
yuvasından kaçırarak kadar yüksek bir tonda ağaçların arasın-
dan duyuldu.

“Évike! Katalin! Gelin!”

Boróka ağzını kıpırtmadan, “Kamçılanmayı hak etmiş ola-
bilirsin,” diye fısıldadı.

“Ya da daha kötüsü,” dedim diğer olasılıkları düşünmenin

yarattığı mide kramplarıyla. “Beni başka bir bahaneyle azarlayacak.”

İki ihtimal de olabilirdi. Virág özellikle Ormancılar gününde son derece tehlikeliydi.

Katalin öyle gereksiz bir şiddetle bana çarparak yanımdan geçti ki, omuzlarımızın acıyla çatırdadığını hissettim. Küçümsemeye kalkışmadım çünkü Virág şahin gibi delici gözleriyle ikimize de yukarıdan bakıyordu ve yaşlı kadının alnındaki damar dikkat çekecek şekilde atıyordu. Ormanın içinden geçerek Keszi'ye doğru güçlkle yürürken Boróka elimi tuttu, uzaktaki ahşap kulübelerin sazdan çatıları günbatımında siyah birer parmak izi gibi görünüyordu. Biz ilerlerken Ezer Szem Ormanı her zamanki geçici seslerini çıkarıyordu: yüksek sesle nefes alan ya da dibe daldıktan sonra su yüzeyine çıkan birinin derin soluk sesi gibi. Ezer Szem, Régország'daki diğer ormanlarla çok az benzerlik gösteren bir ormandı. Şehirdeki diğer bütün ormanları bir araya getirsen bile hepsinden çok daha geniş bir yer kaplardı. Ormanın kendi odunsu kalp atışları diğerlerinden oldukça farklıydı. Ağaçlar tehlike sezdiklerinde, hatta biri dallarını biraz sertçe salladığında, kendilerini köklerinden sökmeye yatkındılar. Bir keresinde kızlardan biri, kazayla bir fidanı ateşe vermişti ve bir koru dolusu karaağaç protesto olarak çekip gitmiş, köyü hem rüzgâra hem de Ormancılara mahkûm etmişti.

Bizler ise huysuz ormanımızı hâlâ seviyorduk, en azından bizi korudukları için. Bir grup adam, yolları üzerindeki ağaçları kesmeye kalksa, ağaçlar kendi köklerini söküp uzaklaşmaktan çok daha kötüsünü yaparlardı. Bu nedenle biz, demir kazıklarla sadece en korkak meşelerimize ve en utangaç kavaklarımıza karşı önlem alıyorduk.

Köye yaklaştıkça, Keszi'nin günbatımında hep olduğu gibi, ışık ve gürültüyle dolu olduğunu görebiliyordum. Fakat köyde o an, her zamankinden daha farklı bir hava vardı: Telaşlı gibi. Bir grup erkek sıksa atların başında toplanmıştı, tüyle-

ri parlayana kadar onları tımar ediyor ve yelelerini Orman-
cıların atları gibi örüyorlardı. Bizim atlarımız kraliyet atları
gibi safkan değildi ama dikkatle temizlenirlerdi. Yanlarından
geçerken çocuklar başlarını öne eğip toprağa gözlerini dikti.
Hayvanlar bile bana şüphe içinde bakıyormuş gibi geliyordu.
Birden boğazımın tıkanıldığını hissettim.

Bazı kızlar ve kadınlar yumuşak bir ses çıkararak bıçakla-
rını biliyordu. Diğer kadınlar giysilerinde leke, deri ayakkabı-
larında delik olup olmadığını kontrol etmek için çocuklarının
ardından koşuşturmakla meşguldü. Aç, zayıf ya da korkunç
görünme gibi bir lüksümüz yoktu. Birinin tenceresinden gu-
laş kokusunun gelişi, midemin hasretle guruldamasına neden
oldu. Ormancılar oradan ayrılana kadar yemek yiyemedik.

Doyurulacak bir boğaz daha eksilene kadar.

Solda annemin eski kulübesi değersiz bir mezar taşı gibi du-
ruyordu, sessiz ve soğuktu. Orada başka bir kadın iki çocuğuyla
beraber yaşıyordu, bir zamanlar annemle başında oturduğumuz
aynı ocağın etrafında toplanıyorlardı. Yaz fırtınaları ağaç dal-
ları arasında homurdanırken, yağmur damlalarının saz çatıda
çıkardığı trampet sesini dinleyip gök gürültülerinin aralıklarını
sayıyorlardı. Bense o an gökyüzünde şimşek çaktığı anda ay-
dınlanan annemin yanağının o kendine özgü kıvrımını hatırlı-
yordum.

Bu, en eski ama hâlâ nefes kesen, taze bir yaraydı. Tekrar
annemin saç örgüsüne dokundum, onun boğumlarında par-
maklarımı gezdirdim, Szarvasvár'ın tepeleri ve vadileri gibi
yükselip alçalıyorlardı. Yanımda yürürken diğer elimi tutan
Boróka'nın elinin sıkılaştığını hissettim.

Viráğ'ın kulübesine vardığımızda, Boróka eğilerek beni ku-
cakladı. Pelerinin kürkünün tüyleri avuçlarımın içinde kala-
cak şekilde ben de ona sarıldım.

“Sonra görüşürüz,” dedi. “Şölen için.”

Sesi gergin ve neşesizdi. Alıkoyulmaktan korkmuyordum
ama bu Ormancılar gününü de hafife aldığım anlamına gelmi-

yordu. Hepimiz kendi çapımızda hesaplamalarımızı sessizce yapmıştık – kaç kız vardı, bir Ormancının annenize, kızınıza, kız kardeşinize ya da arkadaşınıza göz koyma olasılığı ne olabilirdi? Kaybetime degecek çok az şeye sahip olduğum için belki de ben şanslıydım.

Yine de Boróka'ya, bir arkadaşına sahip olduğum için gadarca mutlu olduğumu söylemek istedim. Bunu duyunca kurt pelerinli, korkak ve vahşi başka bir bedene sahip olan Katalin'e doğru kayabilir ve bana barbarca sözler sarf edebilirdi. Ama böyle bir düşünce içinde olmak bana kendimi çok aşağılık ve zavallı hissettirdi, tıpkı burnuyla toprağı kazarak yiyecek bulmaya çalışan bir köpek gibi. Bu nedenle, bütün bunlar yerine Boróka'nın elini sıktım ve göğsümde hissettiğim sıkışmayla gidişini izledim.

Virág'ın kulübesi köyün eteklerinde, ormanın budaklı parmak uçlarıyla uzanıp dokunabileceğı kadar yakındaydı. Kulübenin tahtaları termitlerin meydana getirdiğı çukurlarla doluydu, likenlerle kabuklaşmıştı. Kulübenin çatısı derme çatma, eski sazlardandı. Gri iri bulutlar hâlinde kapıdan çıkan dumanlar gözlerimi yaşartmıştı. Kapının eşliğinden geçerken Virág'ın kemikten yapılmış çanları şiddetle şingirdiyordu ama bunun iyiye mi yoksa kötüye işaret mi olduğunu anlayabilmek için, onun verdiği derslere gereken dikkati göstermemiştim. İsten'den bir mesaj ya da Ördög'den* bir uyarı. Her halükârda, ikisinin de bana olumlu bakacağından asla emin olamamıştım.

Katalin çoktan gelmişti. Virág'ın yanında bağdaş kurmuş oturuyordu. Ocak yanıyordu ve içeride tutuşan odunların çıkardığı yoğun bir duman vardı. Hasır yer yatağıım köşede katlanmış duruyordu ve Katalin'in bunu, sadece ve sadece bana

* Ördög (Eski Macarcada Ürdüng ve Türk mitolojisinde Erlik'e eşdeğerdir) dünyanın karanlık ve kötü güçlerini kontrol eden, Macar mitolojisinden ve erken Macar paganizminden şekil değiştiren, şeytani bir yaratıktır. –çn

ait, utanç verici o küçük şeyi görmesinden nefret ediyordum. Virág'ın ahşap raflarını otlar süslüyordu, ormanda yerlerde sürünerek ve aldığım her nefeste Virág'ı lanetleyerek kendi ellerimle topladığım otlar. Virág soluk renkte elinin altı parmağını kıvrarak işaret edip beni yanına çağırırdı.

Diğer kızların aksine, kâhinler doğuştan farklı özelliklere sahip olurdu, beyaz saçlar veya fazladan parmaklar gibi. Virág'ın fazladan bir dişi bile vardı, bıçak gibi sivri ve keskin, tıpkı çamurlu nehir yatağında bir yere saplanıp sabitlenmiş duran çakıl taşları gibi. Katalin bu tür aşağılanmalara sebep olacak özelliklere sahip değildi tabii.

“Gel, Évike,” dedi Virág. “Törenden önce saçlarımın örülmesi lazım.”

Olayı bir *tören* olarak adlandırması öfkeden kıpkırmızı ke-silmeme neden oldu. Buna bir cenaze töreni de diyebilirdi. Yine de sinirden dilimi ısırarak sustum ve yanına oturdum, güç ve ölümsüzlükle beyazlamış, birbirine dolanmış saçlarında parmaklarımı hareket ettirmeye başladım. Virág neredeyse Keszi kadar yaşlıydı.

“Ormancuların neden geldiğini size hatırlatmalı mıyım?” diye sordu Virág.

“Ben hikâyeyi gayet iyi biliyorum,” dedi Katalin mütevazı bir biçimde.

Kaşlarımı çatarak ona sert sert baktım ve “Bunu daha önce yüzlerce kez dinledik,” dedim.

“Öyleyse yüz birinci kez dinleyeceksiniz, Keszi'nin, yeni bir tanrıya tapan bir krallıkta, hâlâ yalnız ve lekelenmemiş bir şekilde ayakta durabildiğini unutmamanız için.”

Virág'ın hastalıklı teatral olaylara karşı bir eğilimi vardı. Aslında Keszi, neredeyse geçit vermeyen orman şeritlerinden oluşan, kız ve erkek kardeşlerimizden bizi ayıran Ezer Szem'in dört bir yanına dağılmış, bir avuç küçük köyden biriydi. Keszi, orman kenarına en yakın köydü gerçi ve Ormancuların yükünü yalnızca biz taşıyorduk. Virág'ın saçlarını

deri bir bağcıkla bağladım ve onu düzeltme dürtüsüne karşı koymaya çalıştım.

Anlatacağı tüm hikâyeyi aynı duraklama yerleri ve tonlamalarıyla, aynı ciddi ses tonuyla ona ezbere anlatabilirdim. Yüzyıldan uzun bir süre önce, Régország'daki herkes bizim tanrılarımıza tapardı. İsten, dünyanın yarısını yaratan gökyüzü tanrısıydı. Hadak Ura, savaşçılara öldürücü darbelerde bulunma konusunda destek veren tanrıydı. Ve Ördög ise dünyanın diğer kötü tarafını yaratan ve istemeden kabul etmek zorunda kaldığımız Yeraltı Dünyası'nın tanrısıydı.

Sonra, Vespasian Yarımadası'ndan kuzeye doğru yürüyen askerler ve kutsal adamlar tarafından karşılanan Patrilik geldi. Biz onun hakkında sanki bir hastalıktan bahsediyormuş gibi konuşurduk ve Kral İstván bundan korkunç şekilde etkilenmişti. Yeni ortaya çıkmasının verdiği ateşli bir bağlılıkla Patriligi Régország'ın dört bir yanına yaydı ve Prinkepatrios'a ibadet etmeyen tüm kadın ve erkekleri öldürdü. Eski tanrıya tapan kişiler –şu an alaycı bir şekilde *putperestler* olarak adlandırılanlar– Ezer Szem Ormanı'na kaçtılar ve eski tanrılarının büyülerinden yararlanarak barış içinde yaşayacaklarını umut ettikleri küçük köyler inşa ettiler.

“Lütfen, Virág,” diye yalvardım. “Bir kez daha dinlemem için zorlama beni.”

“Şimdi sessizlik,” diye çıkışarak beni azarladı. “Büyük kahraman Vilmötten'in kuzeye giden uzun nehri takip ederken gösterdiği sabrı göstermeyi öğrenin.”

“Evet, şu an lütfen sessiz ol, Évike,” Katalin neşeli bir şekilde araya girdi. “Bazılarımız kendi halkımızın tarihini oldukça önemsiyoruz. Benim halkım—”

Bende herhangi bir büyü gücü olsun ya da olmasın, ona doğru atlayıp ne kadar zarar verebileceğimi göstermeden önce, Virág onu bir bakışıyla susturdu. Tamamen bilinçsizce diğer elimi pelerinimin diğer cebine soktum ve orada sakladığım altın madeni paranın tırtıklı kenarlarına parmaklarımla

dokunmaya başladım. Bir an, sadece çok kısa bir an, gerçekten Virág'a karşı bir sevgi hissetmişim, kırbaçlarının tüm izleri hâlâ uyluklarımda duruyor olsa bile.

“Bugün kavga etmek yok,” dedi. “Düşmanlarımızın mutlu olacağı şeyleri yaparak onlara istediklerini vermeyelim.”

Sonra gülümsedi, fazladan dişi ateşin ışığıyla birden parladı ve sanki dumanlar onun kafatasından yükseliyormuş gibi kara bulutlar hâlinde başını sardı. Ağzı söylediği kelimelerle açılıp kapanıyordu ama sesi asla çıkmıyordu: Yüzüne baktığımda gözlerinin döndüğü gördüm, birdenbire yere yığıldı ve yeni örülmüş saçları ellerimden su gibi aktı.

Katalin ona doğru atıldı ama çok geçti. Virág yerde kıvranıyordu, boynu garip bir şekilde bükülmüştü; sanki bir el, omurgası üzerine çentikler atıyordu. Göğsü spazm geçirir gibi alçalıp yükseliyor ve kirli bir şekilde soluk alıyordu – sanki canlı canlı gömülmüş birini anlatan hareketler sergiliyordu, toprak başınızı kaplar ve ciğerlerinize dolarken verdiğiniz amansız bir mücadele gibi. Katalin birden hıçkırıklara boğuldu.

Onun o sırada ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum: *O ben olabilirdim*. İmgeler uyarı ya da merhamet olmadan gelirdi. O an, Virág'ın kafasını kollarımın arasında sararken merhame-tin en saf hâlini içimde hissetmişim.

Virág'ın gözleri kapalıydı. Bedenindeki sarsıntı birden sona erdi, keçeleşmiş gibi görünen beyaz saçlarıyla bir ceset gibi yerde yatıyordu. Gözlerini açtığı zaman teşekkür eder gibi minnettarlık içinde mavi mavi baktı.

İçime bir ferahlık doldu ve aniden yok oldu. Virág yerden doğrulup kalktı ve Katalin'i omuzlarından yakaladı, on iki parmağı da Katalin'in pelerininin kürkünü kavradı.

“Ormancılar,” diye zar zor soluk alarak fisıldadı. “Onlar senin için geliyor.”

Bir kahkaha ya da çığlık gibi bir şey, boğazımı oyarak delik açıyordu sanki. Bağladığımız için kökleriyle ümitsizce toprağa

sabitlenen ağaçlar gibi dondu kaldı Katalin. Ağzı şaşkınlıktan hafifçe aralanmıştı. Henüz olanların farkına varmadığı için etkilenmediğini düşünüyordum. Omuzlarının arasında bıçağı hissedene kadar tutukluk yapmış gibi soğuk bir hareketsizlikle bekliyordu.

Fakat Virág onun gibi donmuş değildi. Görüşü azalmış olmasına rağmen titreyerek ayağa kalktı. Gördüğü her şey hâlâ içini titretiyordu ama yüzündeki çizgiler sanki kararlılıkla derinleşmişti. Yosun tutmuş kapıdan, titreyen ateşin olduğu noktaya kadar kulübenin içinde volta atıp duruyordu fakat aradaki bir şeye odaklanmış gibi gözlerini bir noktaya dikmişti. Birden bakışları Katalin’le bana döndü ve “Pelerinlerinizi çıkarın,” dedi.

Üzerimdeki yönlü pelerine kaşlarımı çatarak baktım. Fakat Virág bana bakmıyordu.

“Pelerinimi mi?” Katalin ölümsüzlükle sonsuza dek uluyormuş gibi duran kurt kafasının hemen yanındaki yakasını kavradı.

“Evet. Ve git bir demirci getir.”

Virág raftaki merhem ve ilaçları karıştırmaya başlamıştı bile. Katalin başını sallayarak güzel pelerinini geride bıraktı ve telaşla kendini kulübeden dışarı attı. Onun bu hâli beni öyle bir sersemletti ki sarsıldığımı hissettim. Onun pelerinini alıp yanağıma sürdüm ama pelerin hayalet gibi boş ve bedensiz olduğu için yanlış bir şey yaptığımı hissettim. Ağzıma birden metal tadı geldi.

“Ne yapacaksın, Virág?”

“Ormanlılar bir kâhin istiyor,” dedi bana bakmadan. “Keszi’nin harcayabileceği biri yok.”

Söylediklerinin ne anlama geldiğini fark edecek zamanım yoktu. Katalin arkasında Zsófia’yla tekrar eşikten içeri girdi. Beni görünce –elimde kurt pelerinini tutuyordum– kibirle nefes aldı, kızarmış burnu dikkat çekiyordu. Katalin’in Zsófia’yı bana inat getirdiğini düşünmek istiyordum ama Zsófia köydeki en iyi demir dövenlerden biriydi.

“Başından beri bunu biliyordun,” dedi Katalin sefil bir sesle.
“Onların bir kâhin istediğini biliyordun, eminim.”

“Bundan şüphelendiğim doğru,” dedi Virág. “Ama bundan emin olamadım. Ayrıca belki yolda telef olabilirler, belki de kral fikrini değiştirir, diye düşündüm. Ama yine de içgörü, içgörüdür. Şu an fazla vaktimiz yok.”

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Virág elini saçlarımla arasında gezdirerek düğümleri ve karışıklıkları parmaklarıyla düzeltti. İçimde yaşadığım protestonun cılız bir sesle yansımaya izin verdim. Karnıma doğru ilerleyen bir panik sızısı hissettim içimde.

Virág küçük bir şişenin kapağını açıp içindeki sıvıdan avuçlarına biraz boşalttı. Beyaz renkte bir toza benziyordu bu ve iç bayıltıcı, tatlı bir kokusu vardı. Sanki kızarmış yassı ekmek yapmak için hamur yoğurur gibi karışımı saçıma uyguladı.

“Toz asfodel,*” dedi. “Saçlarını beyaz renge dönüştürecek.”

“Ormancuların bir miktar boyayla kandırılmasını beklemiyorsun, öyle değil mi?” dedi küçümseyen bir tavırla Zsófia.

Midem sanki bıçak saplanmış gibi burkulmuştu. “Virág...”

Hiçbir şey söylemedi. Bana bakmadı bile. Aksine Zsófia’ya döndü.

“Ormancılar Katalin’i istemiyor,” dedi. “Onlar sadece bir kâhin istiyor. Ama yine de biraz gümüş dövmen gerekecek.”

Zsófia derin bir iç çekti, sanki zulüm görmüş gibi öne doğru eğilerek şarkı söylemeye başladı – kelimeler anlayamayacağım şekilde çıkıyordu ağzından ama melodisinden hemen tanımıştım. Vilmötten’in şarkısıydı. Kahramanlığını ilan etmeden ve tanrılarla anlaşma yapmadan önce Vilmötten bir ozandı. Kantelesini** sırtına asmış, kasaba kasaba dolaşarak ekmek ve şarap satın almak için para kazanmaya çalışıyordu. Hikâyenin en hoşuma giden tarafı buydu – kahramanların sadece sıradan birer insan olduklarını anlatan, gerçekçi kısımları.

* Çirişotu. Cennetteki ölümsüz çiçek. –*cn*

** Finlere ait telli bir çalgı. –*cn*

Yaz aylarının karanlık göğü boyunca şimşek ve gök gürültüsü dolandır, güvenli kulübemizde vakit geçirirken annemin bana söylediği şarkıydı. Virág'ın gönülsüz gözetimi söz konusu olmadan önce.

Ormancılar annemi benden almadan önce.

Sadece o zaman bu şekilde korku hissetmişim. İçimde derinliklere gömdüğüm anılar gözümün önünde canlanmıştı. Annemin ellerinin benim ellerim arasından kayıp gidişi. Ormanın karanlıklarında kaybolan pelerinin gri ve donuk görüntüsü. Beni sonsuza dek bırakıp giderken avucuma tutuştuğu bir tutam saç.

Bağırılmaya çalışıyordum ama sesim göğüs kafesimde bir yerlerde hapsolüp kalıyor, hıçkırık gibi dudaklarımdan çıkıyordu.

Katalin ve Zsófia'nın önünde ağlamak umurumda bile değildi. Virág'ın bunun için beni kamçılıyıp kamçulamayacağı da. Hatta bunun benim ne kadar korkak olduğumu gözler önüne serecek, lanet bir kanıt olacağını bile önemsemiyordum. Gözümün önüne gelen tek şey annemin yüzü ve on beş yıllık hafızamda gittikçe solup kaybolan anılarımdı.

Virág çenemi kavrayarak tuttu. Gözlerindeki sönmüş ışıkla bana sertçe bakıyordu. Ağzı kurumuştı.

“Beni dinle,” dedi hırlar gibi bir sesle. “Kabilemizi canlı ve ayakta tutabilmek için hepimiz elimizden ne geliyorsa yapmak zorundayız. Kralın bir kâhinin gücüne sahip olmasına izin veremeyiz. Beni anlıyor musun?”

“Hayır,” başarmıştım, boğazımdaki tıkanıklık açılmıştı sanki. “Beni neden ölüme göndermek istediğini anlamıyorum.”

Virág derin bir nefes alıp beni serbest bıraktı, yenilmiş gibiydi. Ama bir dakika bile geçmeden parlak bir metal parçasını bana doğru itti. Metal kıvrımlarından hafifçe bükülmüş aynada kendime baktım. Kendi yüzümün arkasında Katalin'in yüzünü gördüm. Her ikimizin de yüzü yeni donmuş gibi görünen saçlarımızla kulübenin dışında, gökyüzündeki iki kutup

yıldızı gibi parlıyordu. Benim saçlarım o kadar da beyaz değildi. Daha çok sıvı çelik gibi, isli ve griydi.

Belki de bu bir Ormancıyı kandırmaya yetecek bir çözümdü ama benzerliklerin bittiği yerdi. Katalin'in uzun parmakları, ince bilekleri, dar omuzları, ince ve selvi gibi uzun boyu ve gururlu bir duruşu vardı. Bense, kısa boylu ve iri kemikliydim. Tenimin rengi süt gibi ve saydamdı, güneş ışığında mavi damarlarım bir yaprağın damarları gibi dikkat çekiyordu. Kızıl kahve ve gür saçlarım vardı, sanki annemin kızıl saçları bana su gibi akmıştı –tabii boyanmadan önce– gözlerim bulanık yeşil renkte, ağızım küçük ve kaşlarım çatıktı. Burnum ve yanaklarım her zaman pembeydi. Çalılıklarda devamlı yüzüstü sürünmekten çenemde ve yanaklarımda sakal gibi çalı izleri olmuştu.

Katalin'in her zamanki gibi parladığını, parıldadığını görmeyi bekliyordum. Fakat Katalin'in yüzü de benimki gibi dehşet içindeydi. O an, birbirimizin aynadaki mükemmel yansımaları gibiydik.

Şarlatan, demek istiyordum. Daha bir saat önce alıkonulmamı dilemiştin.

Sol cebimdeki saç örgüsüne dokundum yine ama bu defa beni rahatlatmaya yetmemişti.

“Évike.” Bu Katalin'in sesiydi, o âna kadar hiç duymadığım alçak ve dingin bir tondaydı. Aynadan onu izledim ama arkamı dönüp bakmadım bile. “Onu demek istememiştim—”

“Ya onu demek istedin,” dedim çenem kasılarak, “ya da sen yalancının birisin. Hangisi daha kötü, yalancı mı, yoksa bir canavar olmak mı?”

Cevap vermedi. Virág'ın tekrar beni azarlamasını bekledim ama o bile sessizlik içindeydi. Zsófia'nın söylediği şarkı henüz sona ermemişti, daha son melodiyi mırıldanmamıştı. Henüz bitmemiş bir şarkının sessizliğinde onu duydum – dışarıdaki toynak seslerini.